

NEW YORK TIMESI BESTSELLERITE AUTOR

DIANA PALMER

TEMA TÜDRUK-REEDE

Originaali tiitel:
Diana Palmer
His Girl Friday
2015

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Maia Planhof
Toimetanud Krista Saar
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 1989 by Diana Palmer
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2022.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B08416222
ISBN 978-9949-82-962-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest **www.ersen.ee**

ESIMENE PEATÜKK

DANETTA Marist põrnitses suletud kabinetiust nii kuidas suutis. Boss võis seal lihtsalt istuda, kuni ta juured alla võtab ja oma kalli halli nahktooliga ühte kasvab, tal oli ükskõik. *Mees* ei teinud kunagi vigu, tema tegi. Kui miski puudus, oli tema selle valesse kohta pannud.

„Sinu väljakannatamine ei ole väärt üksnes seda, et automakseid teha,“ teatas ta suletud uksele. „Ma olen suurepärase sekretär. Ma saaksin tööd ükskõik kus kohas. Kõik, mida ma pean tegema, on vastata kuulutustele ajalehtedes, ja võimalikud bossid trambivad su jalge alla, selleks et mind nende juurde tööle saada, härra Cabe Ma-Olen-Suurim Ritter!“

Danetta toppis lahti pääsenud helepruuni juukseloki kõrgesse soengusse tagasi ja tema silmad saatsid pistodasid mehe kabineti elegantsele puituksele. Ta keerutas pastakat

oma saledate sõrmede vahel, mõteldes lahkumisavalduse tippimisest ja selle viskamisest bossi ülbe nina ette. Noh, ta ei kavatsenud sellelt halvatujuliselt endiselt naftapuurijalt mitte millegi eest vabandust paluda. See polnud tema süü, et mees ajas kalendridaatumid sassi, läks ärikohtumisele valesse restorani ja kaotas tähtsa lepingu. Oli see tema süü, et mees ei osanud lugeda?

See oli nii bossi moodi süüdistada oma sekretäri, et ta tegi seda meelega. Ta süüdistas teda kõiges, alates tema pastakate varastamisest kuni tema viski joomiseni, ja Danetta ei teadnud, miks ta sellest tööst üldse kinni hoidis.

Palk oli muidugi hea. Ja boss andis talle nädala jooksul vahetevahel vaba tunni, et poodlema minna. Ja tegelikult polnud ta üldse nii halb...

Teiselt poolt oli kontor alati täis müügimehi, kes rääkisid veidrat keelt, millel ei paistnud inglise keelega mingit seost olevat, kui nad rääkisid mitmesugustest klappidest ja puurseadmete osadest ja raskest varustusest. Danetta teadis, kuidas naftat maapinnast välja tõmmati, aga töö tehniline pool oli talle ikka veel kreeka keel. Ta teadis, kuidas geoloogiline ülevaade välja näeb, ja et töö, mida geoloogid tegid, kui nad uusi õlivälju otsisid, oli ülisalajane. Ta teadis seda, sest ta nõbu Jenny, kellega ta tuba jagas, töötas Cabe Ritteri isa juures.

Kuid hoolimata Danetta kogelevatest katsetest ära öelda, oli härra Ritteri naftamehest isa Eugene, kes näis kulutavat oma elu uute mooduste otsimiseks, kuidas Cabe'i ärritada, võtnud ühe tema lõunatundidest, et selgitada geoloogi kohustusi koos paljude teiste asjadega naftaäri kohta, millest

Danetta kunagi midagi teada ei tahtnud. Eugene'ile kuulus naftakompanii, mille heaks Cabe enam ei töötanud. See ülejooksmine naftapuurimisvarustuse ärisse oli kõige suurema hõõrdumise allikas vanema Ritteri ja tema poja vahel. Cabe oli olnud kindel, et Eugene läheb ülemäärase naftaturu tõttu pankrotti, kuid ta ei läinud. Vana mees oli hoopis raha teinud, sest tema palgalehel olid supergeoloogid, kes suutsid leida selliseid asju, nagu strateegilised metallid, mida ta sai valitsusele müüa. See kõik oli otsekui mõõga ja mantli mäng, nagu ta oma salatsevalt nõolt Jennylt teada oli saanud, kuid nende metallide avastamine tõi raha sisse, isegi kui nafta ei toonud.

Danetta ei teinud midagi nii seikluslikku ja salajast kui tähtsate geoloogiliste moodustiste otsimine. Ta kirjutas tellimusi, pani kirja dikteeritavat, tippis kirju oma kannatamatu bossi jaoks, määras kokkusaamisi ja sai regulaarselt sõimata. Ning kui sõbrad ja perekond küsisid, mida Ritteri Varustuskompanii tegi ja müüs, siis ta lihtsalt naeratas ja teeskles, et on kurdiks jäänud. Kord rääkis ta tegelikult ühele oma onule täiesti tõsise näoga, et Cabe Ritter disainis ja ehitas footontorpeedosid. Kahjuks polnud ta onu „Star Treki“ fänn, seega olid asjad mõneks minutiks lämmatavaks läinud, eriti siis, kui onu juhtus Cabe'iga kohtuma ja märkis, et ta tahaks kindlasti üht neist planeedihävitajatest näha.

„Kas sa ei oska lugeda, jumala pärast!“ murdis Cabe Ritter läbi sisetelefoni ta mõtetesse. „Miks sa ei rääkinud mulle, et mul on keskpäeval kaubanduskoja koosolek? Kella kaheistkümnene on ainult kümme minutit ja restoran, kus me

kohtume, on kahekümne minuti kaugusel, pealegi olen ma selle programmi eesistuja!“

Danetta vajutas ohkega vastavale nupule. „See koosolek ei ole täna, härra Ritter,“ ütles ta sunnitud meeldivusega. „See on homme. Sa vaatasid vale kuupäeva.“ *Jälle*, lisas ta endamisi. „Täna on kümnes aprill, mitte üheteistkümnes.“

Järgnes põgus paus. „Kes lehte keeras?“ nõudis sügav aeglane urin.

„Küllap mina keerasin,“ pomises Danetta saatusele alistunult. „Jumal teab, et viimane orkaan, mis rannikut tabas, ajas mu üle piiri ja ma olen kindel, et ma põhjustan nüüd igeme-põletikku ja hammaste lagunemist...“

„Pea suu ja tule siia.“

Danetta võttis oma märkmiku ja pastaka, silus seelikut üle täidlaste puusade ja tõmbas valge midipluusi sirgu. Ta oli pikk, kuid tal olid pikad seksikad jalad ja täiuslik figuur. Tema paksud helepruunid juuksed ulatusid pihani, kui ta need alla laskis. Ta nägi pikkade alla lastud juustega väga ilus välja, aga ta tõmbas need alati üles šinjooni, kui ta töötas, ja oli ettevaatlik mitte kasutama oma näol rohkem kui vaid meigipuudutust, tõstes oma pehmeid helehalle silmi lauvärviga vaevalt esile. Ta nägu oli täiuslik ovaal ja selle õrnus andis nahale uskumatu pehmuse. Ta ei olnud just ilus, kuid kütkestav ja enamik bosse oleks teda arvatavasti märganud isegi siis, kui ta oma väärtustele tähelepanu ei tõmmanud.

Danetta surus neid meelega alla, sest tema boss oli seelikukütt ja ta ei tahtnud riskida, et kaotab talle oma südame. Ta teadis, et ta on haavatav, sest mees oli eelmiste jõulude ajal

saatnud talle pika hõõguva pilgu, kui ta oli koos mõne teise kontoritüdrukuga peoks üles löödud. Cabe oli tabanud ta puuvõõriku all just siis, kui ta oli lahkumas, ja tema süda oli pekselnud peaaegu seiskumiseni, kui mees oma tumeda pea tema poole kummardas, heledad silmad ta pehmel suul ja tavaliselt kalk nägu täiesti ilmetu. Ta teadis, et oli hingamise täiesti lõpetanud. Kuid tema üllatuseks kontrollis Cabe ootamatult oma pea liikumist, pomises midagi vaikselt ja suudlus oli ümber suunatud maanduma ta põsele. Mees oli minema kõndinud napi sooviga „häid jõule“. Pärast seda oli ta hakanud teda ootamatult kutsuma preili Maristi asemel Daniks ja teda kohtlema nagu nooremat venda. Danetta oli teeselnud, et ta seda ei märka, aga kuna Cabe oli vägagi selgeks teinud, et ta ei kavatse temale enam külge lüüa, polnud ta sellest ajast peale end enam üles löönud. Ohutum oli olla tema noorem vend.

Danetta vanemad Missouris oleksid tema ettevaatuse heaks kiitnud. Cabe Ritter näis eelistavat blondiine, pealegi väga kogenuid. Ta oli päris avalikult elumees ja see jättis Danetta täielikult välja. Ta ei öelnud Cabe'ile kunagi, mida ta mehe elulaadist arvas, sest see polnud tema asi ja ta ei tahtnud sellise mehe suhtes kunagi tõsiseks muutuda.

Igatahes oli Danetta Cabe'i kolmekümne kuue aasta vastu ainult kakskümmend kolm ja mees näis teda lapseks pidavat, sest kahe aasta jooksul, kui ta mehe juures oli töötanud, ei löönud Cabe talle kordagi tõeliselt külge. Ta rääkis Danetta nagu noorema mehega spordist ja mõnikord isegi oma naisest. Ta ei paistnud märkavat, et tema otsekoheesus pani

Danetta punastama; niikuinii näis ta rääkivat pigem iseenda kui Danettaga.

Viimasel ajal käis Cabe kohtamas väga elegantse ja laheda Karol Sartaini nimelise blondiiniga ning naine näis teda mõnevõrra maha rahustavat. Ta oli palju vähem rahutu, kui oli olnud paaril viimasel kuul, isegi kui tema kannatus jäi iga päevaga lühemaks. Alles eile oli Danetta tabanud ta end jälgimas kõige kummalisema näoilmega, mida ta iganes oli näinud. Boss oli teda vaadanud, nagu sooviks ta teda järsku Siberisse, ja Danetta ei mõistnud, miks.

Noh, arvatavasti oli parem, kui ta bossile ei meeldinud. Tema kogemusega mees oli vaevalt täiuslik partner mahasurutud näitsikule, kes pidas lemmikloomana hiiglaslikku sisalikku.

Ta avas kabinetiukse ja astus sisse. Mehe pelk füüsiline kohalolek võttis tal alati hinge kinni, eriti kombinatsioonis tema vaatamisväärselt hea välimusega. Cabe oli pikk ja lihaseeline, suur agressiivse isiksusega mees. Ta oli maailmavõitja ja nägi ka selle kohaselt välja oma helesiniste silmadega, mis võisid terasesse augud põletada, ja paksude laineliste tumedate juustega, mis langesid laiale otsmikule. Tema sügaval asetsevate silmade kohal olid paksud tumedad kulnud ja tal olid kõrged põsesarnad. Nina oli olnud vähemalt korra muratud, lõual oli väike lohk ja tema tõmmusse jumesse oli söövitatud paar pisikest armi. Kuid hoolimata nendest väikestest vigadest oli teda laastav vaadata ja naised ei paistnud suutvat talle vastu panna. Kui ta midagi tahtis, kasutas ta kogu sarmi maailmas, ja kui see ei toiminud, olid tal rusikad nagu singid.